

Bønnen om vækkelse
O. Hallesby - "fra BØNNENS verden"

Endelig har vi bønnen for de uomvendte.

Denne del af bønnens arbejde er måske den, vi bedst forstår og tager op. Hos de fleste troende er der jo en længsel efter vækkelse. Trangen til at se sjæle frelst er det drivende moment i næsten al kristelig virksomhed i vore dage. Vækkelsen står for så vidt altid på dagsordenen nu. Der tales meget om at få vækkelse. Der gøres også meget for det. Ja, der bedes heller ikke så lidt om det.

Derfor ser vi også, at Gud af og til kan sende vækkelse.

Men der er alligevel noget her, som burde vække os til eftertanke, særlig med hensyn til vor bøn. For det første vil jeg nævne dette, at vækkelserne er så sjældne. Som regel går der årtier mellem vækkelserne i sognene og byerne. Dernæst vil jeg nævne, at vækkelserne også oftest er meget lokalt begrænsede og små. Endelig vil jeg nævne, at de ofte repræsenterer liden åndelig kraft. Ikke således at forstå, at der mangler kræfter. Der er ofte en voldsom, næsten brutal kraft til stede. Men det viser sig ofte under vækkelsen, men særlig efter vækkelsen, at der var megen menneskekraft og liden gudskraft i virksomhed.

Grunden til alt dette er den, at vort bønssarbejde svigtede.

Vi længes efter vækkelse, vi taler om vækkelse, vi arbejder for vækkelse, ja, beder også lidt om vækkelse. Men vi går ikke ind i det bønnens arbejde, som er den egentlige forberedelse for enhver vækkelse.

Mange af os misforstår Åndens arbejde med de uomvendte. Man tænker sig, at dette arbejde væsentlig er begrænset til vækkelsestiderne. I mellemtiden mener man, at de uomvendte egentlig ikke er genstand for nogen påvirkning fra Gud.

Men dette er en fuldstændig misforståelse. Ånden arbejder uden afbrydelse, under vækkelserne og mellem vækkelserne, om end Åndens arbejde er forskelligt og dermed også virkningen i sjælene.

Dette Åndens arbejde ligner minesprængninger. Ånden skal sprænge synderens hårde hjerte i stykker og bryde hans letsindige modstand mod Gud. Vækkelsen ligner da den tid, da sprængladningerne affyres. Tiden mellem vækkelserne svarer derimod til den tid, da de dybe huller møjsommeligt bores i det hårde fjeld.

At bore disse huller er et hårdt, vanskeligt og tålmodighedskrævende arbejde. At tænde luntene og affyre skuddene er et både let og interessant arbejde. Da ser man i sandhed "resultater" af sit arbejde. Og det vækker opsigt. Skuddene smelder, og stenstykkerne springer langt omkring.

Der skal øvede folk til at bore. Luntene kan derimod enhver sætte til.

Ud fra dette synspunkt falder der et skarpt lys over vækkelsernes ellers så mærkelige, ja, uforståelige historie.

Der er folk nok, som vil sætte luntene til. Vi vil alle gerne være vækkelsespraedikanter. Ja, enkelte er endogså så ivrige, at de tænder luntene, før der findes noget hul eller noget sprængstof. Og så bliver jo Vækkelsen derefter, et lille fyrværkeri!

Under Vækkelsen er vor omsorg for sjælene så stor, at vi alle er i virksomhed. Ja, enkelte er så virksomme, at de næsten er en fare for deres omgivelser under et eftermøde. Men når vækkelsen har lagt sig og de dagligdags måske tørre tider igen indtræder, da er omsorgen og virksomheden forsvundet hos de fleste.

Men da er det, at Ånden kalder os til det stille, vanskelige, tålmodighedskrævende arbejde ved midt i vor daglige og utrættelige bøn at bore helligt sprængstof ind i de uomvendte sjæle. Det er den egentlige forberedelse for den næste vækkelse. Og når der sædvanligvis er så længe mellem vækkelserne, så er grunden ganske simpelt den, at Ånden ikke finder nogle af de troende, som vil tage dette tunge mineringsarbejde op.

Vækkelse vil vi alle gerne have, men at bore hullerne i den hårde klippe vil vi helst, at de andre skal gøre. Der findes, Gud ske lov, i by og på land enkelte, som tager dette vigtige arbejde op. Herren glæde dig og lønne dig, min broder og søster! Men han give dig fremfor alt udholdenhed i din hellige tjeneste!

I denne forbindelse vil jeg også sige et par ord om den måde, hvorpå vi bedst bør indrette vor bøn om vækkelse.

Dersom bønnens ånd giver os den virkelige omsorg i hjertet, så vil vi være med til at bede om vækkelse i dette ords videste mening, en verdensvækkelse. Thi vi ser jo, at det er dette, verden nu trænger mere til end

noget andet. Ja, mange af os spørger vist i rådvildhed: hvor bærer det hen med vores velfærdsstat, den stadig stigende rovgriske kamp imellem nationerne om penge og magt, atomkraft og månen, den private og offentlige foragt for Guds lov og Guds evangelium? Hvor bærer dette hen, hvis der ikke kommer en vækkelse så vid og almen, at den hæmmer synden i alle verdensdele og giver evangeliet nye arbejdsmuligheder i den letsindige og frække slægt, som i dag befolker vor jord?

Bønnen om vækkelse vil, ud fra vor nuværende nød, samtidig forme sig som bøn om en landsvækkelse. Folkets liv er et levende hele og hænger sammen fra den ene landsdel til den anden. Pengedyrkelse, dansegalskab, forlystelsessyge, usædelighed, drukkenskab, lovløshed og foragt for Guds ord er synder, som er ved at gennemsyre hele folket i by og på land, fra øverst til nederst. Skal folkets usædelige udvikling ændres, så det ikke synker ned i gudsfornægtelse, materialisme og tvivl, så øjner vi intet andet redningsmiddel end en stille, stærk og sund vækkelse, som kan nå alle lag i folket i hvert sogn og by.

Men denne omfattende bøn om vækkelse må altid være underbygget af bøn om vækkelse på vor egn, i vor by. Også her gælder det "at begynde fra Jerusalem". Og i denne inderste ring er det, at hver enkelt af os har sit største ansvar. Og først ved at være tro her, sættes vi af Ånden over større og videre bønsopgaver.

Her vil vor bøn om vækkelse ganske sikkert blive mest frugtbar, hvis vi tager forbønnen op som en særlig forbøn for enkelte personer.

Det viser sig jo, at de allerfleste af os, som er blevet omvendte, vi havde en eller anden forbeder, som bar os personligt frem for Gud i den tid, vi var uomvendte. Og det forekommer mig, at ingen er så fattig som den, der ikke ejer en eneste forbeder, der bærer ham personligt og vedholdende frem for Gud.

Derfor skal vi gå ind i denne tjeneste og blive personlige og regelmæssige forbedere for bestemte enkeltpersoner. Bed bønnens ånd om at anvise dig de enkeltpersoner, som du skal være forbeder for. Gjorde alle troende mennesker dette, så ville Ånden fordele de uomvendte i sognet til de troende forbedere, så der til sidst ikke var et menneske, uden at han havde en af Gud givet, trofast forbeder.

Da ville det ikke blive let at leve i synden for disse mennesker! Da ville det hellige Sprængstof daglig blive boret ind i deres sjæl, og grunden ville blive sprængt væk under deres ubodfærdige liv.

I de sogne og byer, hvor der findes troende mennesker, som går ind i denne hellige bønnens tjeneste, der kommer vækkelsen. Den kan ikke tvinges frem, heller ikke trylles frem. Men Herren sender den, så snart som der bliver åndelig adgang for den. Enkelte steder må der kæmpes både længe og hårdt. Og modstanden overvindes ikke "uden ved bøn og faste", som Jesus siger. Mark. 9, 29.

Enkelte steder kommer bønnernes opfyldelse i form af et vældigt vækkelsesvejr, andre steder som en sagte susen. I sidste tilfælde bliver aldrig mange vakt på én gang, blot en enkelt eller et par stykker. Men til gengæld går den stille vækkelse sin gang gennem lange tider, ofte flere år. Jeg hører af og til på mine rejser om enkelte få steder, hvor vækkelsen så at sige ikke standser. Herren lægger til enhver tid nogle, som lader sig frelse, til menigheden, sådan som det så skønt står fortalt om de første kristne. Ap. Gern. 2,47.

Vi skal takke Gud for vækkelsen, i hvilken form han end sender den. Men det synes mig særligt løfterigt, når den kommer som en sagte susen.

(Afsnit fra kapitlet "Bønnens arbejde" i "fra BØNNENS verden" af O. Hallesby - Lohse 1967 - Shafan 24-04-15)